

Miltonia spectabilis

rodzina Orchidaceae

Miltonia pochodzi z górskich terenów (strefa klimatu gorącego i umiarkowanego) Ameryki Środkowej i Południowej. W naturalnych warunkach rośnie na gałęziach i pniach drzew. Jest to niewielki epifit (18-30 cm wysokości) o płóćnym się, łuskowatym kłęczu. Jego pseudobulwy mają 4-10 cm długości, są owalne lub wydłużone i spłaszczone. Z wierzchołka pseudobulwy wyrastają wąskie liście, przypominające pasy - mają one 10-30 cm długości. Pseudobulwę obejmują osłonki, które tworzą krótkie liście u podstawy każdego przyrostu. Rośliny w warunkach uprawy kwitną pod koniec wiosny oraz późnym latem i jesienią. Kwiatostan wyrasta z kieszeni, jaką tworzą osłonki liściowe u podstawy pseudobulwy, jest on krótki (7-15 cm długości) i wzniesiony. Kwiaty mają około 7,5 cm średnicy, zewnętrzne i wewnętrzne płatki są mniej więcej tej samej wielkości. Otwarty kwiat jest płaski, jedynie płatki wewnętrzne mogą być zakrzywione wzdłuż wierzchołkowej części.

W rodzaju miltonia wyhodowano wiele odmian uprawnych, które mają bardzo zróżnicowane barwy kwiatów. Płatki okwiatu są na ogół śliwkowo-purpurowe z białą lub blado-różową podstawą. Warzka jest duża, blado różowo-purpurowa z siecią ciemniejszych żyłek. Roślina ma umiarkowane wymagania cieplne, ale wymaga dość dużej różnicy temperatur pomiędzy dniem a nocą. Średnia temperatura w okresie wegetacji w dzień to 24-26°C, nocy 18°C, zaś w okresie zimowym w dzień 20-21°C, a nocy 13-14°C. Najlepsze jest stanowisko półcieniste. W okresie wegetacji i intensywnego wzrostu rośliny powinny być często podlewane. Do podlewania używamy tylko miękkiej, letniej wody. Ilość wody powinna być stopniowo ograniczana jesienią, gdy roślina zakończyła kwitnienie. Dodatkowo należy zmniejszyć podlewanie roślin zimą, zwłaszcza tym uprawianym w warunkach ciemnego, krótkiego dnia (w umiarkowanych szerokościach geograficznych).

Miltonie nie lubią jednak przesuszenia podłoża - powinno być ono zawsze lekko wilgotne. Roślina nie znosi także suchego powietrza. Optymalna wilgotność powietrza wynosi 70-90% - przy tak dużej wilgotności konieczna jest dobra wentylacja, aby rośliny nie chorowały. Gdy mają zbyt mało wody w glebie lub w powietrzu zwijają liście w harmonijkę. Korzystnie reagują na letni prysznic. Nawozimy je raczej ogłędnie - w okresie wzrostu nawozi się je raz w tygodniu niewielkimi dawkami nawozu. Miltonie nie lubią silnego zasolenia podłoża i dobrze jest je raz na kilka tygodni przepłukiwać. Podłoże może być typowe dla storczyków, czyli bardzo dobrze przepuszczalne. Stosujemy w równych proporcjach mech torfowiec, korę sosnową oraz liście bukowe z odrobiną tłuczni ceglanego, rozdrobnionych korzeni paproci, węgla drzewnego i pokruszonego styropianu. Na dnie doniczki należy ułożyć grubą warstwę drenażu. Miltonie powinny być raczej sadzone do małych doniczek.